

MARTA HLUŠÍKOVÁ

KAM ZMIZOL MÔJ BRAT?

???

ILUSTRÁCIE ALEXANDRA JUST

Kam zmizol môj brat?

Marta Hlušíková

Kam zmizol môj brat?

slovar

Tento projekt podporil z verejných zdrojov

u. **fond
na podporu
umenia**

Text © Marta Hlušíková 2022

Illustrations © Alexandra Just 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného, alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5775-2

Číha na nás variant delta

Ani neviem, odkiaľ začať, lebo počas troch rokov sa stalo veľa vecí. Nielen v mojom živote alebo v živote mojej rodiny a kamarátov, stalo sa čosi zlé vo svete a stále sa to ešte neskončilo.

Ale pekne po poriadku: môj malý geniálny brat Tomáš je už druhák. Škoda, že mu zle vychádzajú roky a vzali ho do školy o rok neskôr. Minulý rok vraj mali veľmi veľa prvákov, preto musel ešte rok čakať. A tak som šiestačka a Tomino iba druhák. Musím vám však povedať, čo urobil náš Tomáško, keď bol minulý rok prvákom a keď sa jeho trieda začala učiť písmená: Postavil sa a povedal učiteľke, že on si už vymyslel vlastné písmená abecedy, a vraj či to bude v poriadku, ak bude používať svoje. Takto pekne jej to povedal, normálne diplomaticky. Jeho učiteľka Sýkorová to určite predýchavala ešte aj cez prestávku, lebo ma stretla na chodbe a zahorúca mi to vysypala. Nuž ale čo mám ja s tým spoločné? To som mala Tomášovi jeho vlastnú abecedu spáliť alebo čo?

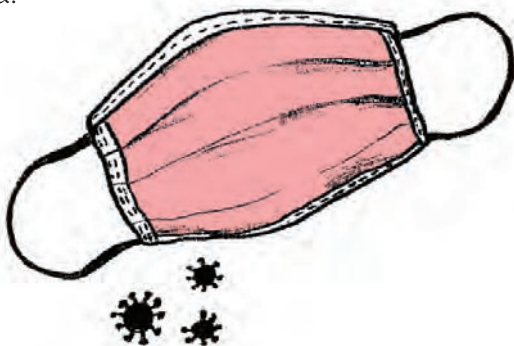
„A viete, ako dlho tie písmená vymýšľal?“ povedala som, aby jej bolo jasné, že mi to nemôže hodiť na plecia len tak, hneď na prvej prestávke.

„Dobre, poviem rodičom,“ prikývla som nakoniec. Sýkorová len pokrútila hlavou a zmizla v zborovni. Ja teda neviem, ale takíto ľudia by asi nemali byť učiteľmi. Stačilo, že som doma Tomášovi povedala, že v škole musí písať takými písmenami ako ostatní.

„Prečo nemôžem aj v škole používať svoje písmená?“

„Lebo ich poznáš len ty a s nikým by si sa nedorozumel.“

„Aha... to je pravda,“ zahmkal Tomáš. „Kým by som ich naučil ostatných ľudí, trvalo by to strašne dlho. Ani by sa sem k nám do obývačky nezmestili, keby som ich tie písmená učil u nás. Radšej sa teda naučím tie vaše písmená a tými mojimi si budem písať iba pre seba, aby mi nikto nemohol prečítať tajomstvá.“

A bolo to. To mu nemohla povedať jeho učiteľka?

A teraz k tomu zlému vo svete: ovládol nás všetkých koronavírus, takmer celý minulý rok sme nemohli veľmi vychádzať z domu, naši nakupovali cez internet, na ulici aj v obchodoch sme nosili rúška, aby sa do nás nedostali vírusy. Ocko denne sledoval na nete počet obetí a ja som dlho nechcela pripustiť,

že je to pravda. Že zomierajú ľudia, lebo sa nadýchnu kovidového vzduchu. Nemohlo sa chodiť ani na návštevu do nemocnice za pacientmi. Ako dobre, že naša susedka Melánia Pavúková si zlomila nohu ešte predtým.

Od marca minulého roka sme sa učili väčšinou z domu cez počítače. Spočiatku sme sa tešili, no potom mi začali chýbať spolužiaci. Oliva, Luki, dokonca aj Kamila s Lujzou, a ťažko sa to priznáva, aj Burger alias Samo, ktorému stále vykúka z gätí malá čiariočka v strede zadku, a tá sa vždy zväčší, keď si kľakne a zaväzuje si tenisku. Chýbali mi učitelia, lebo už nemáme jednu učku ako predtým, ale viac

učiteľov. Chýbal mi školský zvonec, vône zo školskej jedálne, telocvikárova písťalka, ktorú bolo počuť zo školského dvora až k nám na prvé poschodie. Vypukol nový školský rok, začína sa posledný septembrový týždeň, ešte stále sa učíme v škole, a nie z domu. Občas v triede ktosi vypadne na pár dní, lebo každé zakašlanie je podozrivé, ale zatiaľ odolávame variante delta, ktorý sa k nám šíri z Indie. Nemusíme ešte nosiť rúška, no nemiešame sa s inými triedami, čo ma trochu štvie, lebo Viktor má triedu na druhom konci chodby. Ešte stále sa mi trošku páči, ale už nie tak ako kedysi. S Lukim sme však dobrí kamaráti a ja rozmýšľam, kedy na človeka vlastne prichádzajú tie veľké osudové lásky. Osudové preto, lebo Júlia mala napríklad tiež len dvanásť alebo trinásť, keď sa osudovo zaľúbila do Rómea.

Zatiaľ čakám a je mi celkom dobre...